

EVET; YAZMALIYIM

Okuldaki son senem ve artık mezun oluyorum.

İzlenim yazamam diyordum ama anlatmalıyım, yazmalıyım artık okulum bitiyor dedim kendimce.

ODTÜ'nün bana kattığı en güzel şey İLK YAR ve onun çocuk yürekli güzel insanları. En çok da sanırım İLK YAR'ı ve bu güzel insanları özleyeceğim.

2 yıldır İLK YAR'dayım, keşke daha önce gelseydim diyorum hep. Hayatıma çok fazla anı ve hikâye kattı İLK YAR. Hangi birini anlatsam ki o her proje dönüşü anlattığım bembeyaz güzelliklerle dolu izlenim defterimden.

Bana Matematik etkinliğini yaptıktan sonra yanıma gelip Orhan Abi senin matematik kitabın var mı yazdığın diye soran, ardından bana mektubunda matematiği çok seviyorum ve bir matematik kitabı yazacağım diyen Esmâ'yı mı, yaz kampında en son otobüse bindikten sonra 2 dakika geçmeden otobüsten inip belime sıkıca sarılıp bırakmayan Şener'i mi ya da yaz kampından sonra köyüne gittiğimiz Ahmet'in beni görünce koşup sarılmasını mı? O sarılmalar öyle ki hiç unutamayacağınız sürekli belinizde hissedeceğiniz küçücük kollarıyla kocaman duygular ile sarılmalar.

O kadar çok anı var ki anlatılabilecek, güzelliklerle dolu. Bir öğretmen aday olarak bu mesleği seçmemin sebebi çocuklar ve onların yüzünde bir gülücüğe sebep olabilmek.

Etkinliğim bittikten sonra bir çocuğun yanıma gelip "Orhan Abi çok komik ve güzel anlatıyorsun" demesi, ya da mektubunda, "Ben okuyacağım, sizlere verdiğim sözü tutacağım" demesi benim mesleğime olan sevgimi artırıyor.

Bir çocuğa dokunabilmişim diyorum içimden.

O kadar saf ve temiz yürekli ki, yaptığınız hiçbir şeyi unutmuyorlar.

Bir proje esnasında Uras ile tanıştım; gece eğlencesi boyunca sürekli yanımda olup benimle beraber oynayan Uras.

Akşam odasına masal okumaya gittiğimde onu ağlarken buluyor,

nedeni sorduğumda, "Orhan Abi gitmeyin hep burada kalın" diyordu. Sadece bir gün onlar ile birlikte olabiliyorduk.

Nasıl bir günde bu kadar bağlanabiliyorduk ki, hem onlar hem biz.

Masalı okuduğumda yarısında beni durdurup "Orhan Abi okuma artık uyukum geliyor, sabah sizi uğurlamak istiyorum, uyumamam lazım" diyor.

Uyumaması gerektiğini istediği her zaman mektup yazabileceğini ona söylüyordum. Masalı bitirdiğimde Uras çok-

tan uyumuştur. Yataktan kalın kalın sabaha karşı kapatılıyordu bu yüzden üstünü örttüm ama odadan hiç çıkmak istemedim.

Çocuklardan ayrılmak projelerin en zor kısmı oluyor hep. Ama sonradan gelen bir mektup yüzünüzde bir tebessümün belirmesine, anlatılamayacak bir mutluluğa sebep olmasına yetiyor da artıyor bile.

Bir çivi ile başlamıyor mu her şey?

Bilim otobüsünden ellerinde çiviler ile inen çocuk yürekli insanlar ve ışıl ışıl parlayan gözleri ile merakla bekleyen çocuklar.

Çiviler bizim ilk adımımız, çocuklarla tanışmak için attığımız ilk adım.

Çivileri çözmeye çalışırken o çabaları, çözdükten sonraki mutlulukları görülmeye değer. Bazen zorlanıyorlar onlara pes etmemesi gerektiğini, her türlü problemi çözebileceğini söylüyorlar.

Ardından bir sabah sporu bütün enerjimizi topluyoruz ve çocuklarla beraber etkinliklere dağılıyoruz.

Etkinlikler esnasında öyle çocuklar ile karşılaşıyorum ki şaşırıp kalabiliyorum. Fizik etkinliği esnasında Japon trenini çıkardığım an çalışma prensibini ben anlatmadan açıklayan Yavuz ya da Matematik etkinliği esnasında 8 altın sorusunu hemen çözen Zeynep sadece ikisi.

Daha birçok keşfedilmemiş çocuk var. Yemekhane sırasına giriyorsunuz çocuklarla ve tepsinizi aldığınızda her taraftan bir çocuk sesi geliyor "abi bizim masaya otur". Masaya oturduğunuzda başlıyor bir sohbet havası. Köylerini, kaç kardeş olduklarını, hangi dersleri sevdiklerini, ilerde ne olmak istediklerini soruyorum konu konuyu açıyor çocuklarla, o kadar merak ettikleri şeyler var ki... Öğrenmek için gözlerinizin içine bakıyorlar. Sadece onlar değil bizler de birçok şey öğreniyoruz onlardan. Onlar layken her şeyi unutuyorsunuz, geriye dönmek istemiyor insan hep orada kalıp öğretmeye devam etmek istiyor. Belki de bu mesleğimle alakalı bir durum.

ODTÜ' den mezun olarak bir hedefimi bitirdim. Artık yeni bir hedefim ve hayalim var. Hedefim, bir köy okuluna Fen Bilimleri Öğretmeni olmak ve çocuklara bilimi sevdirmek; hayalim ise İLK YAR'ı o köy okuluna çağırmak.

Sağlıcakla kalın...

Yazı

Orhan NACAKSIZ

Fen Bilgisi Öğretmenliği

Nasıl Yardım Edebilirsiniz?

İLK YAR'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi: İLK YAR

Türk Lirası Hesabı (IBAN): TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68

Avro (Euro) Hesabı (IBAN): TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26

Dolar Hesabı (IBAN): TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17

Türk Lirası Hesabı (IBAN) (*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01

(*) ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde, son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

Önemli Not: Bağışınızın açıklama kısmına "Adınızı, Soyadınızı, E-posta ve/veya Cep telefonu numaranızı" yazmanızı önemle rica eder, desteğiniz için teşekkür ederiz.

ABD'den bağışlarınızı TPF aracılığı ile topluyoruz. Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor. Bir defalık veya düzenli bağış için bağlantı adresi: -yeni adres- <https://www.classy.org/campaign/ILKYAR/c164385>

E-postalarınızda www.ILKYAR.org.tr bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İLK YAR'ın tanınırlığını artırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (ILKYAR.yonetim@gmail.com) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz